

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobkyně:

L. M. E.E.

státní příslušnost Libye

t. č. pobytem v Lázních Darkov, a.s.

Československé Armády 2954/2, 733 01 Karviná - Hranice

proti

žalované:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-17508-2/ČJ-2019-930310-V223, ze dne 17. 9. 2019, ve věci správního vyhoštění

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala dne 4. 10. 2019 u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalované uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila odvoláním napadené rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Moravskoslezského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 4. 2019, č. j. KRPT-56863-23/ČJ-2019-070022, kterým správní orgán prvního stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce pěti měsíců. Současně byla v prvostupňovém rozhodnutí stanovena žalobkyni povinnost vycestovat z území České republiky do 40 dnů od nabytí jeho právní moci.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že její matka A. S. S. začala opětovně dne 17. 9. 2019 s rehabilitací v Lázních Darkov, a.s., jejíž doporučená délka trvání je 6 měsíců. Žalobkyně uvedla, že je povinným doprovodem matky, která není schopna bez její pomoci s ohledem na svůj zdravotní stav a mobilitu v rehabilitaci pokračovat.
3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí a odkázala na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.
4. K procesnímu postupu krajský soud uvádí, že hodlal oslovit příbuzné žalobkyně (matku a její sourozence), kteří byli účastníky řízení o vyhoštění, zda hodlají v řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení podle § 34 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to především proto, že s nimi taky správní orgány jednaly jako s účastníky řízení. Při zjištěných potížích s doručováním v místě jejich dočasného pobytu a s ohledem na krátké lhůty pro rozhodování ve věci správního vyhoštění však krajský soud své stanovisko přehodnotil. Krajskému soudu je známá judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které rodinný příslušník cizince, od kterého tento cizinec odvíjí pobytový důvod a uvádí skutečnosti týkající se jejich rodinného a soukromého života, má mít v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí správních orgánů týkající se pobytu tohoto cizince postavení osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, čj. 5 As 104/2011 - 102, č. 2781/2013 Sb. NSS, ze dne 23. 4. 2015, č.j. 7 Azs 80/2015 - 31, nebo ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 301/2015 - 26). V daném případě je však situace odlišná. Jak je totiž krajskému soudu známo z úřední činnosti (u krajského soudu probíhají pod sp. zn. 20 A 32/2019, 20 A 33/2019, 20 A 34/2019 a 20 A 35/2019 řízení o žalobách těchto rodinných příslušníků žalobkyně proti rozhodnutím o jejich vlastním vyhoštění), matka i sourozenci žalobkyně disponovali vlastním pobytovým titulem, ohledně každého z nich bylo rozhodnuto samostatně o správním vyhoštění a všichni proti němu podali žalobu ke

zdejšímu krajskému soudu. V soudních řízeních tak mohou hájit svá práva a podle krajského soudu již není potřeba, aby se účastnily v pozicích osob zúčastněných na řízení „křížem“ soudních řízení týkajících se ostatních příbuzných. Nicméně krajský soud pro případné zachování co možná nejširšího okruhu práv dotčených osob bude doručovat konečné rozhodnutí každé z osob, u které v předchozí fázi řízení zvažoval postavení osoby zúčastněné na řízení.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud se souhlasem účastníků řízení (u žalobkyně konkludentním) rozhodl o věci bez nařízení jednání.
6. Rozhodující skutkové okolnosti zjišťoval krajský soud ze správního spisu. Podává se z něj, že při kontrole dne 13. 3. 2019 předložila žalobkyně policejní hlídce platný cestovní pas Libye a vízum typu „C“ platné od 31. 1. 2019 do 1. 3. 2019, s délkou pobytu 30 dnů, vydané Velvyslanectvím Španělska v Tripolisu. Správní orgán prvního stupně oznámil žalobkyni dne 13. 3. 2019 zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně z území členských států Evropské unie. Při výslechu dne 13. 3. 2019 žalobkyně do protokolu uvedla, že na území schengenských států přicestovala dne 23. 2. 2019 (na letiště do Barcelony) a se svou matkou a sourozenci odcestovala do Lázní Darkov v Karvině za účelem léčby matky. Z České republiky v době platnosti víza nevycestovala z důvodu léčby její matky, neboť ošetřující lékař doporučil v léčení dále pokračovat. Na území České republiky nemá žádné společenské nebo kulturní vazby, ani ekonomické závazky. O mezinárodní ochranu nikde nežádala, překážky návratu u ní nejsou a po skončení léčby její matky se chce vrátit do Libye, finanční prostředky na další pobyt a na vycestování má. Správní orgán prvního stupně vydal dne 5. 4. 2019 shora uvedené rozhodnutí o vyhoštění se souvisejícími výroky. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně odvolala. V odvolání poukazovala na léčbu matky po operaci, která vyžaduje dlouhodobou rehabilitaci a vyslovila obavu, že by přerušení rehabilitace zastavilo postupné zlepšování zdravotního stavu její matky. Vytýkala správnímu orgánu prvního stupně, že nepřihlédl k závažnosti situace a k zdravotnímu stavu její matky, který je popsán v lékařské zprávě.
7. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vzala žalovaná za prokázané, že žalobkyně pobývala na území České republiky od 2. 3. 2019 bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna a neměla ani jiné pobytové oprávnění. Žalovaná se ztotožnila také s právním posouzením věci ze strany správního orgánu prvního stupně. K odvolacím námitkám žalobkyně žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv a projevem suverenity každého státu je rozhodovat o pobytu cizích státních příslušníků na své území. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu.
8. Podle § 103 odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo jiné povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do

informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývali cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu (*v tomto znění platilo citované zákonné ustanovení v době zahájení řízení o vyhoštění žalobce a podle bodu 1 přechodných ustanovení k zákonu číslo 176/2019 Sb., kterým byl zákon o pobytu cizinců, včetně citovaného zákonného ustanovení, novelizován, je pro posouzení věci rozhodující – poznámka krajského soudu*).

10. Žaloba není důvodná.
11. Žalobkyně v jediném žalobním bodě tvrdila, že dne 17. 9. 2019 zahájila její matka opětovnou rehabilitaci, která má trvat 6 měsíců. Uvedená námitka žalobkyně nemůže být důvodná již proto, že vychází ze skutečností, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí (resp. v den jeho vydání) a které nebyly ani předmětem dokazování v řízení před správními orgány. Jak již přitom krajský soud zdůraznil výše, v řízení o přezkoumání správního rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s., soud přezkoumává napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované. Pokud je žaloba opřena o nové skutečnosti, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí (resp. v den jeho vyhotovení), nemůže být již z toho důvodu opodstatněná. Je třeba dodat, že žalobkyně ani opětovné zahájení rehabilitace její matky ničím nedoložila. Oproti tomu proti závěrům žalované uvedeným v napadeném rozhodnutí žalobkyně nijak nebrojila a ani krajský soud nehledal důvod k jejich korekci z moci úřední. Za podstatné lze považovat, že ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobkyně v době od 2. 3. 2019 (včetně) pobývala na území České republiky bez víza, aniž by k tomu byla oprávněna a neměla ani jiné oprávnění k pobytu na našem území. Uvedený závěr žalované žalobkyně v žalobě nijak nerozporovala. Takové jednání žalobkyně je nutno kvalifikovat jako porušení právní povinnosti stanovené v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, jehož předvídatelným právním následkem je (při splnění ostatních podmínek) správní vyhoštění.
12. Krajský soud uzavírá, že důvody uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí v konfrontaci se žalobními body ob stojí, proto krajský soud žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalované podle obsahu spisu v řízení žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 20. prosince 2019

JUDr. Martin Láníček
samosoudce

